

Ποιήματα

NESIE YASIN

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΗΘΗΚΑΝ

I

Πήρες τη φωνή σου κι έφυγες
κι απόμεινα να κοιτάζω το κενό της απουσίας σου.
Τα βήματά σου ακούγονται ακόμη
στους δρόμους του έρωτά μας.

«Δεν θα ’σαι μόνη», είπες, μα ό,τι άφησες πίσω σου
είναι μια μοναξιά που όλο με βασανίζει.

Έχω να μεγαλώσω ακόμα κι είμαι όλη αγάπη
τα όνειρά μου είναι σαν έφηβου χοριτσόπουλου,
ξυπόλητη θα ’ρχομαι σαν θα κοιμούνται οι άλλοι.

Στην ίδια πόλη
τείχη μου κλείνουνε το δρόμο
κι όλο και θέλω να τρέξω να τρέξω στην άλλη πλευρά
να σ’ αγκαλιάσω
γιατί πουλί είναι ο έρωτάς μου.

Μα εσύ τι κάνεις;

Πώς μπορεί ένας άντρας να ερωτευτεί
υπερπηδώντας όλα τα εμπόδια
κι από αγάπη ολόκληρος τα πάνω κάτω να γυρίσει!

Δεν υπάρχει διέξοδος
ακόμα κι αν πάρεις το δρόμο.
(Πώς θα περάσεις δίχως την άδεια του διοικητή!)

Ήθελα να σου πω να μην ερωτεύεσαι ένα ποιητή,
η φλόγα σου μου παίρνει τη φωνή
η αγάπη είναι προδότης της πατρίδας.

Μα κι αν μπορούσα να ’ρθω
θα σ’ εύρισκα εκεί;
Σ’ ένα νησί της Μεσογείου αν είσαι
είμαι κι εγώ.

Η αγάπη θα γεννιόταν ακόμα κι αν την έκοβες στα δυο.
Δεν τη θέλω ούτε καν ανεξάρτητη ομόσπονδη.

Χωρισμένη στα δυο,
μέσα στη σιωπή, δεν θέλω την αγάπη.
(Αυτό θα ήταν προδοσία
της επαναστατημένης μου γενιάς).

Απόδοση στα ελληνικά
Γιώργος Μολέσκης

II

Το όνομά σου
μέσα μου ένας κόμπος
τον λύνω
της ψυχής ο πόνος,
της αγάπης της έξαψης φουντώνουν.
Όταν ο έρωτας χαρά δεν έχει τι ωφελεί;
Θα έπρεπε να κάνω αίτηση
(η περίπτωση μου σε όλους γνωστή)
«με την παρούσα αιτούμαι άδειαν επισήμως
λόγω νοσταλγίας...».
Ένα λουλούδι ερωτοπληγωμένο
πεθαίνει
Πάνω του όπλα γυρισμένα
– Ο έρωτας κρατούμενος, φυλακισμένος
στην ουδέτερη ζώνη
ομολόγησε δραπέτης του ασύλου.

VI

Είμαι μια ανακατωμένη μπάλα μαλλιού
σ’ ένα κελί που μυρίζει μούχλα
Εδώ δεν είναι Βερολίνο
μη με περιμένεις.
Κι εγώ περιμένω να μη με περιμένεις
κι αν σφαίρα μας πετύχει
τι θα μέινει πίσω μας;
Κι αν κάτι λαβωνόταν
θάταν ο έρωτας ο θεότρελλος.
Αν ήτανε νάχουμε την ίδια διεύθυνση κατοικίας.

X

Δεν έχει άδεια για την άλλη πλευρά.
Στην πραγματικότητα είναι η λάμψη της ελπίδας που
χάνεται,
μέρες αναμονής γίνονται μέρες πίκρας.
Μην με περιμένεις
στο άλλο κελί του πόνου.

Δεν υπάρχει πρόσβαση στην αγάπη
(ο στρατός μας είναι η μεγαλύτερη ασφάλειά μας).
Όλο το βράδυ κοιτάζω απόψε τ’ αστέρια
ελπίζοντας πως κι εσύ τα κοιτάξεις.
Το μήνυμά σου να συναντηθούμε με βρήκε
σε διαφορετική χώρα
σε διαφορετικό χρόνο.

Μα δεν μπορώ να περιμένω,
το κίτρινο φίδι του χρόνου
ολοένα κουλουριάζεται μέσα μου.

Το πάθος μου για σένα δεν σηκώνει αναβολή,
σήμερα πρέπει να σε δω.

Θα το φωνάξω σε όλους πως σ’ αγαπώ,
θα το πω ακόμα και στον αστυνομικό στο οδόφραγμα.

Σε όλους θα φωνάξω το απαγορευμένο όνομά σου
κι ύστερα θα διαφύγω
ντυμένη σαν γάτα.

Περίμενέ με,
πάρε με στην αγκαλιά σου,
θα πω μονάχα ένα «μιάου» στα τούρκικα.

Απόδοση στα ελληνικά
Γιώργος Μολέσκης

XI

Ιστορία αγόρασέ μου ένα Βερολίνο
Θέλω στην αγκαλιά μου να το πάρω
Να τρέχω
Να τρέχω
Να τον βρω ανάμεσα στο πλήθος.
Μ’ εκατό βαθμούς αγάπης
να γυρίσουμε ο ένας στον άλλο
Βάλε με σ’ αυτόν, αυτόν σε μένα
Ιστορία αγόρασέ μου ένα Βερολίνο.

XII

Η χώρα μου
Σ’ ένιωσα βαθιά σ’ αυτήν την αγάπη
Η ιστορία το έγραψε με τα δάκρυά μου

πως σ’ αγαπώ μαζί με κείνον.
Μας χώρισαν
κι η καρδιά μου είναι το πιο γνήσιο έγγραφο.
Θάψε με μέσα του
αυτόν μέσα μου
αν μια μέρα δεν γίνουμε ένα
Γράψε στην πέτρα ότι αγάπησαν
Η ιστορία δεν αγάπησε αυτούς που αγαπούν.
Ιστορία,
και ποιος πρέπει να σ’ αγαπά εσένα;

ΟΛΟΓΥΜΝΗ

Ένας καθρέφτης με κρυμμένα μυστικά ήταν το ποίημά
σου
που μέσα του κοιτάζα όλο χαρά τον εαυτό μου·
έφευγα απ’ τη σκιά του σώματός σου
και περνούσα στη χώρα των θαυμάτων
μαγεμένη από τη δύναμη της αγάπης σου.

Φυσούσε ο άνεμος... Φυσούσε ο άνεμος... Φυσούσε ο
άνεμος...

Η γυναίκα
μένει πιστή για πάντα,
κάθε φορά που ξεντύνεται, ντύνεται τον έρωτα.

Ακόμα κι αν έρθεις ξαφνικά χτυπώντας καμπάνες
εγώ για φίδι θα σε πάρω
αφού οι βασανιστές
αδειάσανε το σώμα μου απ’ τον έρωτα.

Μη με φιλάς,
η γλώσσα σου έχει το φαρμάκι της αυτοκτονίας μου.
Μη μου μιλάς
μες στη φωνή σου οι πίκρες εκδικούνται.

Τι τρελός χορός ήταν εκείνος,
ένας έρωτας έξω απ’ τη βαρύτητα
που χάθηκε στο άπειρο του διαστήματος.

Ένα λουλούδι
απόμεινε μόνο στο τραπέζι μου,
ένα αστέρι αποκοιμήθηκε στο σεντόνι μου
τη φωνή τους κρεμάζοντας στο στήθος μου
χτυπώντας
χτυπούν κι οι πόρτες
και το τικ-τακ του ρολογιού
να μου κρατάει το χέρι
η ανάσα σου κοιμάται μέσα στη δική μου.

(Το ουράνιο τόξο κύλησε σα λάσπη
καθώς το βέλος εκτοξεύτηκε του χωρισμού).

Βγαίνοντας μέσα απ' τον καθρέφτη
είχα κάτω απ' τα μάτια μου ρυτίδες σα γριά,
πέταξα από πάνω μου τον έρωτα
κι έμεινα ολομόναχη,
έρμη σιωπηλή.

Σώπα πια,
κανένας ποιητής στον κόσμο δεν μπορεί να βρει
τους στίχους να σε συγχωρέσει.

Απόδοση στα ελληνικά
Γιώργος Μολέσκης

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ

Χτυπούσαν οι πόρτες
οι γυναίκες άνοιγαν τις πόρτες
έτσι κυλούσε η ζωή
ξεσκονίζοντας και γυαλίζοντάς τε κάθε μέρα

Εκείνες που
τη νοσταλγία ένιωθαν ενός μεγάλου έρωτα
για να δουν τη δική τους ομορφιά
ένας πίνακας πίσω απ' τους αιώνες
να γίνουν ήθελαν

Μικρά κοριτσάκια ήταν
μεγάλωναν σαν ένα υπάκουο βλαστάρι
και βάζοντας στα δάχτυλα γυαλιστερούς χαλκάδες
σαν τα λευκά περιστέρια
μπήκαν στη φυλακή

Άλλες στους δρόμους χάθηκαν
πριν ακόμα μητέρες γίνουν
Άλλες κομήτης έγιναν και χάθηκαν
άλλες κρεμάστηκαν από ένα κλαδί τριανταφυλλιάς
τη ζωή χωρίς ερωτήσεις παίρνοντας

Λαμπερά άναψαν τα τζάμια
τα ρούχα σιδερώθηκαν
αλλά ποτέ η πόρτα δεν χτύπησε
ο άντρας που αγαπούσε τρελά ποτέ δεν ήρθε

Ο κόσμος ένα αμάξι με άλογα
και το τραβούσαν μ' όλη τη δύναμη
δεν είδαν
ότι η γυναίκα είναι ο ισχυρός
κι η λέξη της λευτεριάς
πρωτοχρονιάτικος χορός στον ουρανό έμοιαζε

ποτέ δεν βρήκαν το κατάλληλο φόρεμα
ποτέ δεν μπόρεσαν να πάνε εκεί

Εκείνες όλο έκπληκτες έμειναν
μπροστά στις στρατιωτικές ενδυμασίες των
ανδρών
και για τις μοσονύχτιες σκοπιές
φανέλες έμπλεξαν
κρυφά να φορεθούν κάτω απ' τις στολές

Η ζωή που με λεπτές βελόνες και κόπο πλέχτηκε
με τρύπες από σφαίρες λαβώθηκε
δίχως λύπηση πατήθηκαν οι πρόκες τους
σε κάθε σφαγή ανθρώπου από άνθρωπο
έχασαν εκείνους τους πιο πολύτιμους άνδρες και γιους
Δάκρυ και μοναξιά άναψαν στα χέρια
τα θυματήρια όλο κάπνισαν
στα κρύα χηρεμένα δωμάτια

Οι φωτογραφίες στον τοίχο
των πατεράδων, των γιων, και των όπλων
τα χοντρά φρύδια, τα πυκνά μουστάκια, οι σκληρές ματιές
κυριάρχησαν στη φωλιά

Σ' όλα ανακατώνονταν απ' εκεί που στέκονταν
από το χερούλι της πόρτας μέχρι το φαί της κατσαρόλας
οι φωνές τους ακόμα αντηχούσαν στα δωμάτια
σαν τις μικρές τις γάτες τα παιδιά
στις φούστες των μανάδων κρύβονταν

Εκείνες όλο προσευχήθηκαν
και κλαδιά μυρτιάς κουβάλησαν
κάθε γιορτή στα μνήματα
με πόνο έζησαν τη νοσταλγία
σιωπηλός κατέβαινε
απ' την καρδιά στις λαγόνες

Χτυπούσαν οι πόρτες
κι οι γυναίκες άνοιγαν τις πόρτες
Έτσι κυλούσε η ζωή
ξεσκονίζοντας και γυαλίζοντάς τε κάθε μέρα